

Llaurar, sembrar i collir

Som a quinze dies del primer any del 10-J, la gran manifestació pel dret a decidir. I som a quinze dies dels tres mesos del 10-A, l'èxit final barceloní del moviment de consultes sobiranistes que va tenir el país "en peu d'urna" durant dinou mesos amb prop de 4.000 actes públics per mantenir l'alerta. És a dir, encara és ben a prop el país que va fer saber que aspirava a un horitzó propi, emancipat i pròsper, sobirà o independent, que al capdavant és el mateix. Però des de l'endemà mateix de la manifestació de més d'un milió de catalans, des de l'endemà del final de l'extraordinari recorregut per 550 pobles i ciutats catalanes, aquest país tan donat a la malenconia es va començar a preguntar si tot plegat havia servit de res. Acostumats a rebre clatellots després de les escasses eufories que ens han –o ens hem– permès com a nació, l'entusiasme ens va durar ben poc. Vam espantar més els de fora que no ens vam envalentir nosaltres mateixos. Malfiats de la nostra força, la melangia sempre acaba sent el refugi de la poca fe en allò que podríem ser i no ens atrevim a fer possible.

Per si no fos prou, les recents mobilitzacions d'indignats han fet pensar que enterrarien viva la memòria de la nostra epopeia nacional. Els insòlits intèrprets qualificats de tota aquesta gent emprenyada –catedràtics funcionaris, cantautors empresaris i fins i tot ministres de Defensa– han aconseguit imposar des de tribunes poderoses una lectura dels fets que sosté que, fins a les seves acampades, la societat estava endormiscada. No cal dir que es tracta d'una interpretació que no més pot ser forastera, perquè aquí al nostre país les mobilitzacions han estat permanents, massives, plenes de contingut i resultat d'un compromís més fort i constructiu que el que fins ara hem vist en els *indignats*. No

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

em proposo desmerèixer una mobilització per salvar-ne una altra: no més dic que no és cert que la societat catalana hagi estat apàtica. Del "català emprenyat" al "català sobiranista", hi van quatre anys de no parar. I encara menys atenent l'evidència que el nostre país bull d'iniciatives en tots els terrenys: educatiu, cultural, econòmic, mediambiental, cooperatiu, solidari... I també polític, amb desenes i desenes de tertúlies, taules rodones, sopars amb debat i esmorzars amb convidat, que per tots els racons del país se celebren de manera regular. Un país apàtic? De qui parlen, aquesta gent? Quin diari llegeixen? Quina ràdio escolten? Quins informatius veuen?

Però la pregunta sobre si tot això haurà servit de res, del 10-J a les consultes sobiranistes, és viva i vol una resposta. I la meua opinió és rotunda: sense cap mena de dubte és gràcies a tot aquest desvetllament que podrem construir el país que volem. Les mobilitzacions sobiranistes del 2006 al 2011 han estat com aquell qui llaura el camp, l'obre

perquè hi toqui el sol i l'oxigena. És cert que l'agenda política catalana, amb eleccions el passat novembre i maig, recomanava un temps de calma i atenció. Allò que ha passat a les urnes, a les de veritat, ens ha de fer reflexionar sobre què caldrà sembrar en aquest camp llaurat que ara espera. La precipitació política del nou independentisme més la pèrdua del nord del clàssic, són pedres que han ocat l'arada. Però també el fracàs s'ha de saber convertir en un pas endavant. A més, han seguit apareixent plataformes com l'Assemblea Nacional Catalana o la Fundació Catalunya Estat. Les anteriors organitzacions segueixen activíssimes, com el Centre Català de Negoci, Sobirania i Justícia o el Col·lectiu Emma. No paren de publicar-se desenes de llibres amb informes, estudis i assaigs seriosos com *Sense Espanya* de Guinjoan i Cuadras, *La mort de Bèlgica* de Garrot, *Espanya, capital París* de Bel o *Residuals o independents?* del mateix Pujol. I tenim la insòlita aparició de l'ARA i la inesperada edició en català de *La Vanguardia*. I, esclar, la xarxa segueix distribuint tota mena de continguts, de bons –com ho farà aviat www.whatcatalanswant.cat–, i cal dir-ho, d'infectes, com és propi d'aquest suport. Això és un no parar de bones notícies.

Sí: els riscos són tan enormes com les oportunitats. Les estretors pressupostàries, alhora que semblen ajornar la urgència de la independència, en el fons, la justifiquen més que mai. L'exigència general de radicalitat democràtica ens és indispensable per obrir les portes als nostres objectius. El context internacional no para de dir-nos que si no som Estat, no se'n pot ni escoltar. I tenim la responsabilitat d'acabar de dibuixar quin país farem, i hem de saber convidar-hi tothom. S'ha llaurat el país de dalt a baix. Ara toca sembrar. Ja vindrà el temps de collir.

Malgrat la precipitació política del nou independentisme, el sobiranisme ja ha llaurat el país i ara tocar sembrar